

2637

244

ф-23

1894

Փ-30

76

ԽԱԶԸ ԱՌԱՋ ԹԷ ՎԱԽՃԱՆԻՆ

ԳՐԵՑ

ՊԱՏ. ՏՐ. Փ. Պ. ՓԱՌԻՐ

→→→→→

معارف عمومیہ نظارت جلیلہ سنک ۱۱ ذی القعدہ ۱۳۱۱ و ۵ مایس ۳۱۰
تاریخی و ۱۲۵ نومروی رخصتنامہ سیلہ نشر اولمشدر
مصارف آمریقان مسیونر شرکتی طرفدن تسویه اولندرق طبع اولمشدر

ԿՈՍՏԱՆԴՆՈՒՊՈԼԻՍ

Ի ՏՊԱՐԱՆԻ Ա. ՅԱԿՈԲ ՊՅԱՃԵԱՆ

244
Փ-23

1894

2001

2010

244

2012

Փ - 23

ԽԱՁԸ ԱՌԱՁ ԹԵ՛ ՎԱԽՃԱՆԻՆ

Գրեց Պատ. Տր. Փ. Պ. Փաուր

Ձափազանց շատ ժամանակ և ոյժ կը վառնեն մարդիկ սխալ կերպով գործի սկսելով։ Սխալ սկզբնաւորութիւն մը կ'ընեն. և երբ մարդ սխալ եղանակաւ կը սկսի բան մը, քիչ տարակոյս կայ թէ մինչև վերջը սխալ պիտի գործէ։

Խաչը իմ գործիս վախճա՞նը ըլլալու է, թէ սկիզբը։ Փրկուելու համար աշխատելու եմ, թէ աշխատելու եմ վասն զի փրկուած եմ։ Մեղքէ ետ կենալու եմ և անձս մաքուր պահելու եմ փրկութի՞ւն ստանալու համար, թէ սուրբ կեանք մը վարելու եմ որպէս զի ցուցնեմ թէ փրկուած եմ։

Մարդիկ կան որ կ'ուզեն խաչին հասնիլ իրենց ջանքովը, կան նաև այնպիսիք որ խաչէն ընդունուած շնորհաց զօրութեամբ կը գործեն։ Այս երկու կարգ մարդոց ալ կ'ուզեմ երկու խօսք ըսել։

9326

40

Առաջինները կը ջանան իրենց անձերը Աստուծոյ ընդունելի ընծայել : Բողբոլիին անկեղծ են , և շատ եռանդոտ . և սակայն կը սխալին :

Կը սխալին ապաշխարութեան մասին : Ապաշխարութիւնը լոկ կամ գլխաւորաբար զգացման խնդիր մը կը համարին , կարծելով թէ պարտին միայն մեղաց համար շատ ցաւ զգալ : Նոքա կը ծանրանան աւելի ապաշխարութեան քանակութեան քան որ պիտութեան վրայ , և անտես կ'ընեն սա իրողութիւնը թէ ապաշխարութիւնը մեղքէ իրապէս դառնալ է , և ոչ թէ լոկ ցաւիլ մեղքի համար : Այն անձը որ ճշմարտապէս մեղքէ կը դառնայ , մեղաց համար սրտի տրտմութիւն կ'ունենայ , սակայն կարեւորագոյն բանը անկէ դառնալն է : Կը կարծեն թէ ապաշխարութիւնը զիրենք յարմար կ'ընէ խաչին գալու , մինչ մեր մեղքերը կրող խաչեալը տեսնելն է որ մեզ ապաշխարութեան կը շարժէ :

Կը սխալին մեղաց դէմ մարտնչելու մասին : Կը կարծեն թէ խաչին գալէ առաջ պարտին մեղաց վրայ յաղթութիւններ տանիլ : Կը կարծեն թէ խաչին կրնան հասնիլ մեղաց հետ մարտնչելով և ամոր յաղթելով :

Չեն տեսներ թէ մեղաւորը որպէս զի կարող ըլլայ յաջողութեամբ մեղաց դէմ մարտնչելու՝ նախ ներում ընդունելու է հաւատալով Քրիստոսի որ մեղքը քաւեց խաչին վրայ իր անձը զոհ մատուցանելով :

Իրենք զիրենք Աստուծոյ ընդունելի ընծայելու համար ոչ մէկ ջանքէ , զոհողութենէ , տաղնապէ կը քաշուին : Կ'ողբան , կ'աղօթեն , Սուրբ Գիրք կը կարդան թերևս ժամերով , շատ փութաշան են կրօնական պաշտամանց ներկայ դռնուիլ , իրենց կեանքերը արտաքուստ Աստուծոյ օրինաց պահանջներուն համաձայն ձեւել , և շատ բարի գործեր կ'ընեն , սակայն այս բոլորն ընելով հանդերձ չեն հասնիր խաչին և չեն ընդունիր իրենց փափաքած փրկութիւնը և խաղաղութիւնը :

Արդ՝ ինչո՞ւ իրենց այս բոլոր ջանքերը ապարդիւն կը մնան : Շատ իրաւացի պատճառներ կրնամ յիշել թէ ինչո՞ւ այսպէս կ'ըլլայ : Առաջինը ինքնին բաւական է : Դէպ ի խաչը դիմելու այս միջոցը Աստուծոյ ուղած կենաց ճամբան չէ : Թերևս քու ուղածդ է , և քեզ թուի շատ խոնարհ և Աստուծոյ պատիւ բերող ճամբայ : Սակայն Աստուած կ'ըսէ , «Իմ խորհուրդներս ձեր խորհուրդները չեն ,

ու ձեր ճամբաները իմ ճամբաներս չեն»
(Ես. ԾԵ. 8) :

Կը կարգանք, «Աստուած իր սէրը որ մեր վրայ ունէր՝ յայտնեց, որ երբ դեռ մեղաւոր էինք, Քրիստոս մեզի համար մեռաւ» (Հռովմ. Ե. 8), ուրեմն կ'ուզէ որ երբ դեռ մեղաւոր ենք, զՆա ընդունինք՝ և իր մահուան օրհնութիւնը առնունք :

Ուրիշ պատճառ մը թէ ինչո՞ւ չեն յաջողիր, է մեր տկարութիւնը : Քրիստոս գտնելէ առաջ խաչին հասնելու համար աշխատելու այս դաղափարներուն նայելով, մեր առջև շատ տաժանելի գործ մը կայ : Մեր զօրութիւնը բաւական չէ անոր : Չենք կրնար ապաշխարել, այսինքն մեղքէ դառնալ և յաղթել անոր, լոկ մեր կարողութեամբ : Մենք չենք կրնար մեր կարողութեամբ օրէնքը գործադրել Աստուծոյ ուղածին պէս :

Եւ այս է պատճառը թէ ինչո՞ւ չենք յաջողիր երբ կը ջանանք մեր կեանքերը բարւոյնել, որպէս զի կարող ըլլանք մեր անձերը Քրիստոսի զմեզ նկատողութեան առնելուն արժանի ընծայել. վասն զի բանը իրապէս ատոր կը յանգի : Լաւագոյն դիտաւորութիւնները և որոշումներն ընելով հանդերձ, կը գտնենք որ միշտ անյաջող կ'ելլենք. երբ

մեր անձերը կը քննենք, երբեմն կը ստիպուինք ըսել թէ երբեք չենք յառաջդիմեր, թէ Քրիստոսի ուղածին չափ սուրբ ըլլալու աւելի մօտեցած չենք հիմա քան էինք ասկէ առաջ : Մեզ համար աղէկ է որ Նա կ'ուզէ խեղճ մեղաւորն իրբև մեղաւոր, եթէ ոչ ի՞նչ պիտի ըլլար մեր վիճակը :

Յետոյ նայէ մեր բեռնաւորեալ վիճակին : Տես թէ մեղաց և թշուառութեան ի՞նչ ծանր բեռի մը ներքև պիտի հեծենք երբ ջանանք այս բոլոր գործն ընել : Փրկիչ մը իրեն հասնելու համար եթէ հարկ թողուր մեզ այսպէս չարաչար աշխատիլ, իրաւ որ երբեք Փրկիչ պիտի չըլլար :

Եւ արդ, ի՞նչ է արդիւնքն այս անյաջողութեան : Անպտղութիւն : Մենք կը ձանձրանանք մեզ շահ չբերող բանէն : Ոտնաչարժադօրիքին մէջ ճգնող մարդոց նման պիտի ըլլանք եթէ խաչին հասնիլ ջանանք : Նման անոնց որ ի հնումն կը պատժուէին բռնադատուելով միշտ ջուր թափել յատակը ծակերով լի ամանի մը մէջ. կամ նման անոր որ կը բռնադատուէր բլուրն ի վեր գլորել ահա գին քար մը որ շարունակ դարձեալ ետ իրեն կու գար : Շարունական անպտուղ աշխատութիւն, և անոր հետ իրական զօրութեան

կորուստ. միայն այս կրնայ ըլլալ արդիւնքը : վասն զի ֆրիստոսի հետ միութիւնն է ամէն զօրութեան աղբիւրը . և մինչ լոկ կը ջանանք Անոր հասնիլ, ինչպէս կրնանք ստանալ այն զօրութիւնը որ միայն անոր հետ միութենէ կը բխի :

Կրնար հարցուիլ թէ ինչո՞ւ պարզապէս իսկոյն ֆրիստոսի չենք գար : Ինչո՞ւ երկար ժամանակ կը յարատեւենք այս ճամբուն մէջ որ կը կարծենք թէ խաչին կը տանի, մինչ իրապէս անկէ կը հեռացնէ զմեզ : Ինչո՞ւ չենք բռներ ուղիղ ճամբան, որ է կարճ և շիտակ : Ասոր պատճառն է երբեմն մեր տգիտութիւնը, երբեմն մեր հպարտութիւնը, երբեմն ալ անձնասիրութեան այն բնածին հակումը որ ամէն բանի մէջ մեր անձը ներմուծել կու տայ մեզ. սակայն մեզ համար այնչափ կարեւոր չէ անոր պատճառը, որչափ անոր գոյութիւնը . և կը վառնենք մեր աշխատութիւնը, մեր ժամանակը և մեր ոյժը, երբ կը ջանանք և կը ճգնենք ձեռք բերել այն բանը զոր Աստուած ձրիաբար մեզ կու տայ եթէ միայն խնդրենք :

Արդ՝ ինչպիսի է երկրորդ կարգի մարդոց ընթացքը : Երկրորդ կարգի մարդոց մէջ են անոնք որ ուղղակի ֆրիստոսի եկած

են, և ընդունած են Անկէ ներում, կեանք և փրկութիւն, լեցուած են Անոր հոգիով և դէպ ինչա սիրով և իբր թէ խաչէն զրկուած՝ կ'երթան Աստուծոյ համար իրենց ընկեր արածոց մէջ ապրելու և աշխատելու :

Խաչէն դրդեալ աշխատիլ ջնջանակեր ֆրիստոսէ բաժնուիլ մինչև իսկ վայրկեան մը : Ըսուած է, «Իմ մէջս կեցէք, և շատ պտուղ պիտի բերէք» : Ճիւղը արմատէն կ'ելլէ կը տարածուի ողկոյններով բեռնաւորած, սակայն արմատին հետ միացած է և իր բոլոր հիւթը անկէ կ'ընդունի : Ֆրիստոսի սէրն է որ մեզ կը ստիպէ. երանի՜ թէ Աստուած զայն մեզ հետզհետէ աւելի առատ տար :

Ուրեմն, ուղղակի խաչին գալէ և ընդունելէ ետեւ փրկութիւնը զոր ֆրիստոս ձրի կու տայ, մեր քրիստոնէական աշխատութեան կամ Աստուծոյ համար ապրելուն շարժառիթը պէտք չէ ըլլայ բան մը ընդունիլ. վասն զի այն բանը որուն կարօտ ենք, արդէն ընդունած ենք, այլ՝ ֆրիստոսէ ստացած մեր կեանքը յօգուտ դորձածել : Ամէն կեանք կը փափաքի զարգացման, բան մը ընելու, նպատակի մը համար աշխատելու. քրիստոնէական կեանքը, Յիսուսի յառաջ բերած կեանքը, մի

և նոյն բանը կ'ընէ : Գրիստոսի խաչը կրնայ ներկայացուիլ իբրև քրիստոնէին կենաց կեդրոնը, անոր գործունէութեան հիմը :

Այս տեսակ գործը և կեանքը կորով պիտի ունենայ, որովհետև ազատ պիտի ըլլայ : Գրիստոնեան է անձ մը որ մեղքի գերի չէ : Գրիստոս կ'ըսէ, «Թէ որ Որդին ձեզ ազատ ընէ, ճշմարտապէս ազատ պիտի ըլլաք» (Յովհ. Ը. 36) : Հին ժամանակի ծառան իսրտէ չէր գործեր, գործ մը կ'ընէր վասն զի պատիժէ կը վախնար, և ոչ ուրիշ շարժառիթով. քրիստոնէին կորովը ազատ մարդու մը կորովն է :

Նաև եռանդ ունի նա, եռանդ՝ որ կրնայ հաղորդուիլ, և կը բխի Սուրբ Հոգիէն : Անոնք որ խաչին հասած են, Հոգւոյն կցորդ են, և կ'ընդունին եռանդ մը որ իրենցմէ չէ, որ Աստուծմէ կը բխի, և որ զանոնք կը կարողացնէ Աստուծոյ գործը գործել :

Նախ կայ շահու միութիւն : Այն անձը որ կը ջանար խաչին հասնիլ, միայն իր օգուտը կը վնասուէր. հիմա որ գիտէ թէ Գրիստոս իրեն համար մեռաւ, Գրիստոսի օգտին վրայ կը խորհի : Գրիստոսի օգուտը և իրեն մէկ են. Գրիստոս և ինք մէկ են. Գրիստոս և ինք ամէն չար վարմունքի դէմ են. Գրիստոս և ինք ամէն բարի վարմունքի կողմն են :

Եւ ի՞նչ պիտի ըլլայ այնպիսոյն գործը : Անշուշտ գործ մը պիտի ունենայ, և նախ իր անձին համար : Պիտի ընէ ինչ որ կրնայ, Սուրբ Հոգւոյն օգնութեամբ իր անձը սրբել մարմնաւոր և հոգեւոր ամէն աղտեղութենէ, և Աստուծոյ շնորհով կատարեալ սրբութեան հասնիլ : Միշտ ևս քան զևս պիտի ապաշխարէ մեղքէ, և զայն ևս քան զևս ատէ, վասն զի մեղքն է որ Գրիստոսը խաչը հանեց, և Գրիստոս կ'ատէ զայն. և մենք որչափ աւելի սուրբ ըլլանք, այնչափ աւելի համամիտ կ'ըլլանք Գրիստոսի հետ :

Մեր հոգւոյն պարտեզը բրելու և զարգարելու գործին մէջ շատ բան ունինք ընելու : «Ու՛ր Յիսուս, այս հոգին փուկդ է, փու պարտեզդ է, Հոգւոյն օգնութեամբ պարտիմ անոր մէջ գործել. այս վայրի խոտերը խլելու եմ, այս ծաղիկները մշակելու եմ փեղ համար» : Եւ այն անձը որ Գրիստոսի եկած և զնա իրն բրած է, գործ ունի նաև իր ընկերներուն մէջ : Մինչ առաքեալները վեր երկինք կը նայէին համբարձող Գրիստոսի ետևէն, թոյլ չտրուեցաւ անոնց շարունակել այսպէս նայիլ տեսարանին հրաշալիքէն և փառքէն դիւթուած, անոնք պարտէին երուսաղէմ դառնալ. և անոնց գործը իրենց

առջևն էր, երթալ և համբարձող ֆրիստոսը քարոզել: Նախ ֆրիստոսի մէջ կեցիր, յետոյ ֆրիստոսի համար գործէ. ահա այս է հոգւոր կենաց կանոնը:

Եթէ մէկը կ'ուզէ գիտնալ թէ ինչպէս կրնայ ըլլալ այդ, պատասխանը յստակ և պարզ է. Նախ պարտիմք ֆրիստոսի երթալ, ուղղակի Անոր դիմել ճիշդ ինչպէս որ ենք, և զՆա ընդունիլ ինչպէս որ է, և յետոյ Անկէ զրկուիլ, սակայն միշտ Անոր հետ ըլլալով: Կ'աշխատինք ոչ թէ փրկուելու համար, այլ վասն զի փրկուած ենք այն բանով զոր մեզ համար ըրած է ֆրիստոս: Այս պարտի ըլլալ Անոր համար մեր բոլոր ըրածին շարժառիթը և աղբիւրը:

2560